

Sibéal Pounder

CEASUL VRĂJITOARELOR

Ilustrații de Laura Ellen Anderson

Traducere din limba engleză de Sorin Petrescu

CORINT JUNIOR
— 2017 —

Mături

Mai târziu, în aceeași seară, doamna Brew stătea împreună cu ele și-și croia drum cu strănuturi printre toate motivele pentru care se întorsese domnișoara Heks. Era mai îngrijorată decât oricine. Și sporovăiră fără oprire, până se făcu miezul nopții.

— Poate chiar *HAPCIU* i s-a făcut dor de tine... Sau *HAPCIU* s-a scrântit puțin, poate că *HAPCIU* zerul ăla a făcut-o mai bună. Pun rămășag că plănuieste ceva. În mod *HAPCIU* sigur!

— Nu vreau să se pună în calea călătoriei noastre în Silver City. Trebuie să avem grijă de mama, spuse Tiga, strângând melcul. Iar domnișoara Heks m-a întrebat de melcul meu fără cochilie, adăugă ea.

— O să bage de seamă dacă o vom lua pe drumul spre Silver City. Casa ei dărăpănată și veche este alături, spuse Fluffanora, dând la o parte perdeaua să se poată vedea casa domnișoarei Heks.

La fereastră se ițea un nas coroiat.

— Ia uite, spuse Fluffanora, ne spionează.

Melcul își ascunse cocul de perișori sub degetul mare al Tigăi.

— Va încerca să se pună de-a curmezișul, gemu Tiga. Vreau să mergem în Silver City acum!

Peggy o bătu pe spate.

— Am o idee HAPCIU! spuse doamna Brew ridicându-se în picioare și agitându-și mâinile în aer.

— Îmi fac griji pentru sănătatea ei..., murmură Fluffanora.

Doamna Brew continua să-și agite mâinile sub privirile Tigăi.

— Ghimpi, tufișuri și trei scaune de boșorogi, murmură doamna Brew. Haide, în trei, doi, unu... VÂJJJJ!

Peggy plonjă sub pat.

Fluffanora se chirci toată.

Iar Tiga... fusese trântită la podea de mătura țepoasă și stufoasă care se avântase în încăpere.

Se ridică, apoi cu brațul suspendat în aer, strigă:

— SUNT TEAFĂRĂ!

Doamna Brew prinse mătura și o ținu nemișcată.

— Poți s-o duci la fereastra podului și să-i dai drumul pe deasupra caselor. Bătrâna vrăjitoare Heks n-o să te vadă. Mâine o să-i distrag eu atenția, spunându-i că ești la pat, cu gripă. Asta o să-ți ofere ceva răgaz.

— Avem loc toate? întrebă Fluffanora, privind mătura care se agita în fața ei.

— Este o mătură de trei locuri, Fluffanora, spuse doamna Brew. E spațiu destul.

Tiga prinse mătura cu o mână, iar cu cealaltă strecură în buzunar melcul fără cochilie.

Doamna Dovlecel, pisica, apăru de sub pat.

— La revedere, dragă Cap de Dovleac! spuse Fluffanora.

— Știi că nu-i place să fie strigată așa, spuse doamna Brew, în vreme ce doamna Dovlecel își scoase o gheară și o vântură în direcția Fluffanorei.

Peggy se prinse și ea de mătură. Apoi, Fluffanora.

— Urmați felinarele plutitoare spre vest, spuse doamna Brew. Țineți drumul pe lângă alinierea perfectă a copacilor, până veți vedea coloanele de argint din Silver City străpungând norii. Ar trebui să ajungeți acolo înainte de crăpatul zorilor.

Tiga ridică cu subînțeleasă mătura în aer.

— Acesta este începutul călătoriei noastre eroi...

TROSC!

O lovi pe biata Peggy drept în față, cu coada măturii.

— Ah, cârja broaștei, iartă-mă, Peggy!

Peggy își duse mâna la nas.

— Lasă, sunt bine, doar nasul... Dar cine are nevoie de nas! Pot să... nu știu... să respir pe gură...

Lumina din Casa Teilor

Era o noapte rece și limpede, iar Tiga putea auzi clinchetul îndepărtat al paharelor ciocnite de la Clutterbucks și sporovăiala vrăjitoarelor care se întorceau acasă pe întuneric. Se făcuse târziu și cei mai mulți locuitori din Ritzy City erau deja în pat. Din spatele perdelelor din dormitoare răzbeau luminile care se stingeau apoi una câte una. Casa domnișoarei Heks era de-acum cufundată în întuneric.

— Asta așteptam, spuse Fluffanora, când felinarele de pe stradă se stinseră. Plecarea! șopti ea, și toate trei ieșiră pe fereastra podului din Bulevardul Ritzy numărul 99 și se ridicară deasupra acoperișurilor.

— Hei, strigă Peggy, priviți Casa Teilor! Lumina din sufragerie este aprinsă!

— Sau poate ai uitat-o tu aprinsă, răspunse Fluffanora.

— Sau poate este mărul tău strălucitor, spuse Tiga.

RITZY CITY

JAM & CATS

JAMS

JAM

CATS

Peggy privi în jos la clădirea uriașă și-și strâmbă fața: nu doar pentru că încerca să se gândească, ci și pentru că mai avea ceva paie din mătură înfipite în nas, după lovitura Tigăi.

Apoi se întâmplă un lucru cu totul aparte.

— Hei, lumina s-a stins! strigă Peggy. Cine a aprins-o? Și cine tocmai a stins-o?

Tiga și Fluffanora se uitară înapoi spre Casa Teilor.

Tiga încercă să-și ascută privirea în șuieratul vântului. Se roti pe după mătură ca să vadă mai bine. Era sigură că se zărea o siluetă încălecând pe fereastră din spate și ieșind pe ea! Schimbă poziția, își concentrează privirea și văzu silueta grăbind pasul prin grădină.

— E cineva acolo! strigă Tiga.

— Unde? întrebă Fluffanora.

Tiga arătă cu degetul, dar celelalte nu reușiră să vadă nimic.

— Cred că nu e nimic, spuse Peggy. Sau e Pat, bucătăreasa.

Tiga dădu din cap, deși, fără convingere. Se aplecă din nou în față, pe mătură, și privi cum Casa Teilor și întreg Ritzzy City se pierdeau în depărtare.

Ceasul

Felicity Bat se plimba de colo-colo prin Taverna Pescărușul&Cartoful.

Toate privirile o urmăreau cu atenție.

Înainte și înapoi.

Înainte și înapoi.

Ușile fuseseră zăvorâte de Nasty Nancy.

La mijloc stătea o siluetă îngrozitoare îmbrăcată într-o rochie purpurie.

— CELIA CRAYFISH, șopti Nasty Nancy, în vreme ce Felicity Bat încerca să-și îmbrățișeze bunica.

— Am crezut că ai plecat deasupra conductelor pentru totdeauna, îndrugă Felicity Bat.

Celia Crayfish pocni din degete și o izgoni, făcând-o să zboare.

— Fără îmbrățișări, Felicity, spuse ea cu răceală. Am auzit totul despre tine. Ești o dezamăgire înfi-orătoare!

Numai cele din cercul ei interior fură permise înăuntru. Printre ele se afla și domnișoara Heks, care venise în fugă să-și salute prietena. Adusesese brânză împuțită și toate o urau pentru asta. Apoi, mai era Nasty Nancy, care preparase băuturi pentru toată lumea, Felicity, pe care Celia Crayfish simțea nevoia să o insulte la fiecare două secunde, și Aggie Hoof care, să fim drepți, era cât pe ce să fie omorâtă de vrăjitoarea revenită recent.

— Ooo, ce-mi plac pantofii tăi malefici, Celia Crayfish, spuse Aggie Hoof.

— Ce-ai spus? se răsti Celia Crayfish, încruntându-se teribil și tremurând de furie.

Arăta ca o pungă de hârtie care tocmai înghițise o veveriță.

Felicity Bat o înghionti pe Aggie Hoof și clătină rapid din cap.

— Ăăă..., făcu Aggie Hoof, privind de la Felicity Bat la Celia Crayfish, nimic, nu am spus nimic!

Celia Crayfish mârâi și traversă încăperea. Afară începea să se lumineze.

— Vrăjitoarelor, acum este un moment crucial în istoria Ținutului Chiuvetăriei, spuse ea, cu o voce care pârâia asemenea unui radio vechi. Este

momentul în care vom lua în stăpânire Ținutul Chiuvetăriei odată pentru totdeauna!

— Dar nu suntem decât vreo două! spuse Aggie Hoof.

— Suntem *cinci*, spuse Celia cu un oftat. Zău, Felicity, tu nu reușești să fii o camaradă bună.

Felicity Bat își îndreaptă privirea spre picioare și apoi și-o ridică spre domnișoara Heks care – se putea demonstra – era o camaradă și *mai nasoală*.

— Am petrecut *ani întregi* deasupra conductelor, urmă Celia Crayfish, studiindu-i cum fac lucrurile. Unele lucruri pe care le fac sunt nasoale *de-adevăratelea*. Copiii de acolo sunt îngroziți de noi! Îngroziți! Ne văd venind și trec pe partea cealaltă a străzii. Nu posedă magia, pricepeți! Sunt lipsiți de puteri. Nu cum sunt copiii de aici, de jos, care stăpânesc locul cu puterea lor. Copii, scuipă ea, CARE STĂPÂNESC LOCUL!

— Dar și tu ai stăpânit locul când erai copil, punctă Felicity Bat.

Celia Crayfish suspină.

— Da, și l-am stăpânit pe merit, pentru că eram specială, dar apoi a trebuit să mă opresc, pentru că am crescut și lumea asta mică și idioată îi lasă doar

pe cei mici să conducă! Am plecat de aici, un loc neprielnic adulților. Dar acolo, sus, în lumea de deasupra conductelor, să fii adult este minunat! Lumea crede că știi de toate, iar copiii sunt siliți să execute ceea ce le spui. Este RAIUL!

Aggie Hoof părea nedumerită.

— Vrei să spui că nu copiii fac legile?

Celia Crayfish pârâi atât de tare, că făcu tavanul tavernei să tremure.

— Nu! Părerea lor e... se opri și rânji scoțându-și un canin... că e stupid! Consideră că e stupid să-i lași pe copii să facă legi. Ah, acolo sus, este o lume magică!

Se așeză.

— Dar acum m-am întors. Și este timpul să facem din Ținutul Chiuvetăriei o lume ca acolo sus. O să transform din nou locul ăsta într-un tărâm malefic și voi pune tinerele vrăjitoare la locul cuvenit! VOI CONDUCE ACEST TĂRÂM CU MÂINILE MELE ZBÂRCITE! ÎI VOI ÎNGROZI PE COPII! VOI ÎNVINGE!

— Dar tu *nu ești un copil*, spuse Aggie Hoof.

Celia Crayfish cârâi:

— EXACT!

— Nu crezi că cei mici sunt îndeajuns de buni? întrebă Felicity Bat.

— NICIODATĂ! zberă Celia. În câteva zile, locul acesta va fi din nou sub stăpânirea mea!

— Cum ai s-o faci, bunicuțo? Cum îl vei lua în stăpânire? întrebă Felicity Bat.

— Pentru tine sunt CELIA CRAYFISH! se răsti ea. Până vei dovedi că meriți să-mi spui altfel...

Își suflecă mâneca pentru a scoate la iveală un ceas uriaș.

Era mare și frumos, cu margini sculptate care arătau ca niște rămurele cu ghimpi, răsucite. Felicity Bat îl privi uluită. O cercetase cu de-amănuntul pe bunica ei, dar ceasul acesta i se părea cu adevărat special.

Celia Crayfish cârâi:

— Când am trimis-o pe Tiga jos, pentru Războiul Vrăjitoarelor, am vrăjit-o, iar cu ajutorul ceasului am putut vedea tot ce a văzut și ea. Ca și cum am fi avut o cameră de luat vederi la purtător. Ți-am urmărit scena aceea jalnică a înfruntării din finalul Războiului Vrăjitoarelor, Felicity, am văzut-o!

— De ce n-ai venit pe furiș să vezi cu ochii tăi? întrebă Aggie Hoof.

— Pentru că, spuse Celia Crayfish pe un ton batjocoritor, furasem toate culorile, nu-i așa? Iar dacă m-aș fi furișat înapoi, s-ar fi întors și culorile cu mine, nu?

Aggie Hoof se scărpină în cap.

— Păi, te-ai întors acum și s-au întors și culorile...

Domnișoara Heks făcu un pas înainte și o întrepruse:

— Da, dar toată lumea crede că e din cauza mea. Bătrânica de mine întorcându-se s-o vadă pe Tiga, pentru că – înghiți în sec, arătând dezgustată – *mi-a lipsit*. Nimeni nu știe de întoarcerea Celiei.

— Vrăjitoarele de la revista VDRCIAÎP cred că te-ai întors – sunt cu antenele pe tine, preciză Aggie Hoof.

O picătură de transpirație căzu din vârful nasului ascuțit al lui Felicity Bat. Făcu ochii mari la Aggie Hoof ca s-o determine să tacă.

Celia Crayfish ridică din umeri.

— Cred că e pentru prima oară când vrăjitoarele de la revista VDRCIAÎP s-au panicat pe bună dreptate. Treaba e că cele mai multe vrăjitoare cred că ele sunt cam scrântite, drept pentru care, cu cât tu-ruie mai mult despre mine, cu atât mai puțin vor fi

crezute de ceilalți! Ah, ce-o să se mai înfricoșeze când o să vadă că toate vrăjitoarele Marelui Exod s-au întors!

Felicity Bat și Aggie Hoof oftară la unison și priviră în jur.

— Nu sunt aici, spuse Celia. Adică, nu încă. Se vor furișa înapoi una câte una. Domnișoara Heks va ascunde în casa ei cât mai multe cu putință, atunci când vor coborî de pe conducte.

Domnișoara Heks grohăi mulțumită.

— Nimeni nu se va apropia de casa ei, pentru că nu vor suporta mirosul de brânză! sfârși Celia Crayfish, dând drumul unui croncănit.

— Ia stai, prin urmare, tu ai trimis-o pe Tiga să câștige Războiul Vrăjitoarelor, pentru ca domnișoara Heks să se întoarcă sub pretextul că o vizitează. Te-ai gândit că astfel le poți strecura înapoi pe toate vrăjitoarele rele fără să te oprească cineva, nu-i așa? turui Felicity Bat.

— Da, toată lumea știe că domnișoara Heks vrea doar să câștige timp pentru noi. Trebuie să găsim o cale să le aducem pe toate prin conducte, înainte ca cineva să-și dea seama ce avem de gând și să le înfunde.

